

ושולמית אלוני מתקזת עם אברהם שפירא

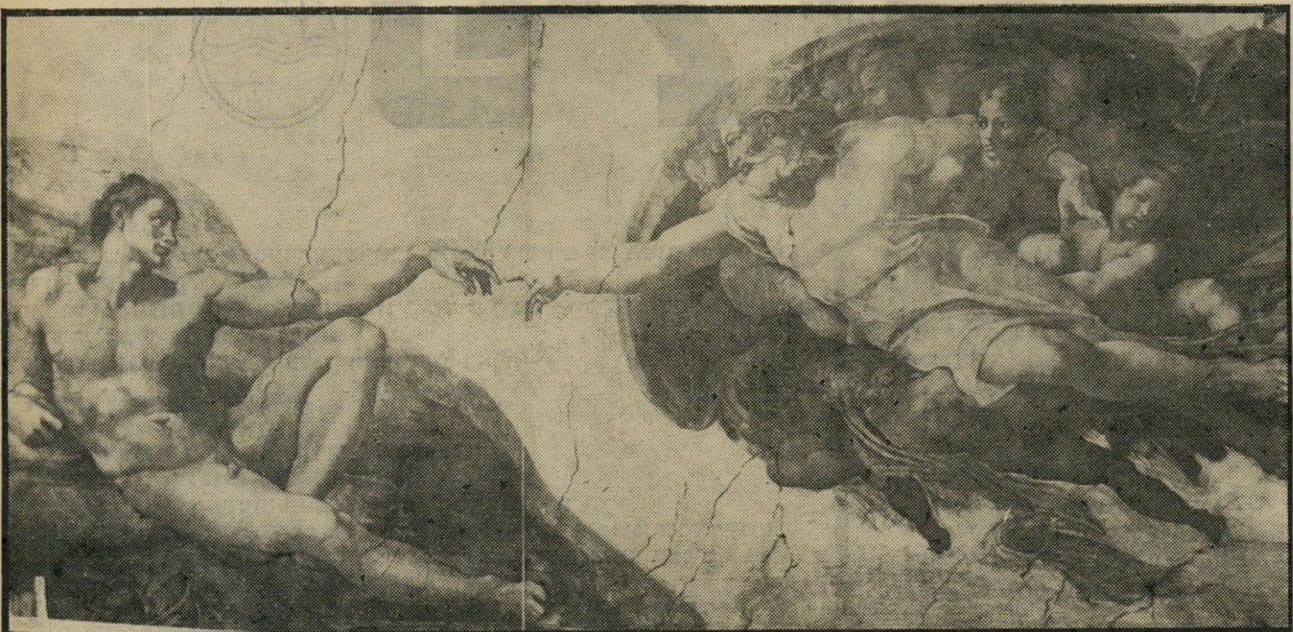
בשעה 1 בלילה, כאשר הכנסת עסקה באישור תקציב הביניים, לפני יציאתה לפגרת הפסח, ישבו **שימועון פרס** ואחדים מהברי סיעת המערך במיוגון, ותוך כדי שיתוף העלו השערה, שעד סוף הדין ייווצר להם רוב. משהו העלה את ההצעה להגיש הצעת אי-אמון. כששמע זאת דובר סיעת המערך בכנסת, **ישראל (רוי ליק)** פלג, הוא אמר שהצעת שמועה כזאת לא תזיק. הוא לקח את כתב הרדיו, **רוי ברקאי**, עמד ליד שולחן ש-אליו הסבו חברים מהמפלגה הליברלית, והתחיל להסביר ל-ברקאי מדוע חושב המערך להגיש הצעת אי-אמון. מזכיר סיעת המערך בכנסת, **אריה האן**, שעמד בקירבת מקום, כפץ ממקומו ומיהר לדווח על כך ל-**ירדנה בלר**, מזכירת סיעת הליכוד. היא מיהרה ל-התקשר לביתו של **אריק שרון**, וכפי שהתברר אחר-כך, הוא הודיע על-כך לראש-הממשלה, **מנחם בגין**. הי קואליציה היתה כמרקחה, ואו, כעבור כשעה, חזר פלג לברקאי והסביר לו שמדובר במתיחה של האחד באפרייל.

שפירא, טעה כשאמר שמוטב שהממשלה תיפול בהצבעה על חוק „מיהו יהודי“, ולא על השטחים. „הוא לא דואג ל-אינטרסים שלו. טוב שהממשלה תיפול על שטיחי כרמל“, אמר קוברסקי בהתכוונו לעסקיו הפרטיים של שפירא.

למליאה, כתבה: „אברהם שפירא רא ושולמית אלוני מתקזזים“. ומתחת לכתוב רשמה את ה-תאריך. שאל שפירא: „למה את לא מקדימה רב' לשמי?“ אלוני ענתה שהוא ח"כ כמוה. שפירא הסכים לבסוף להתום, כפי שהציעה אלוני, אך עמד

ותופיק **טובי**, וניסה לשכנעם שיתמכו בתיקון. עם וילנר הוא אף שוחח באידיש. כשראתה זאת אלוני היא אמרה לשני הח"כים הקומוניסטיים: „כל מה שהוא מבטיח לכם זה שיהיו פחות יהודים במדינת-ישראל.“

פנה לח"כית **תמר אשל** וקרא לה **תמר מושל**. ח"כ **ירוחם מושל**, שנכח בישיבה, התרעם על שיבוש שמו. רק בסוף הישיבה הוא הסביר שזה חודשים שהוא מקבל בכנסת מיכתבים המיועדים לתמר אשל. אשל ששמעה זאת אמרה שהיא

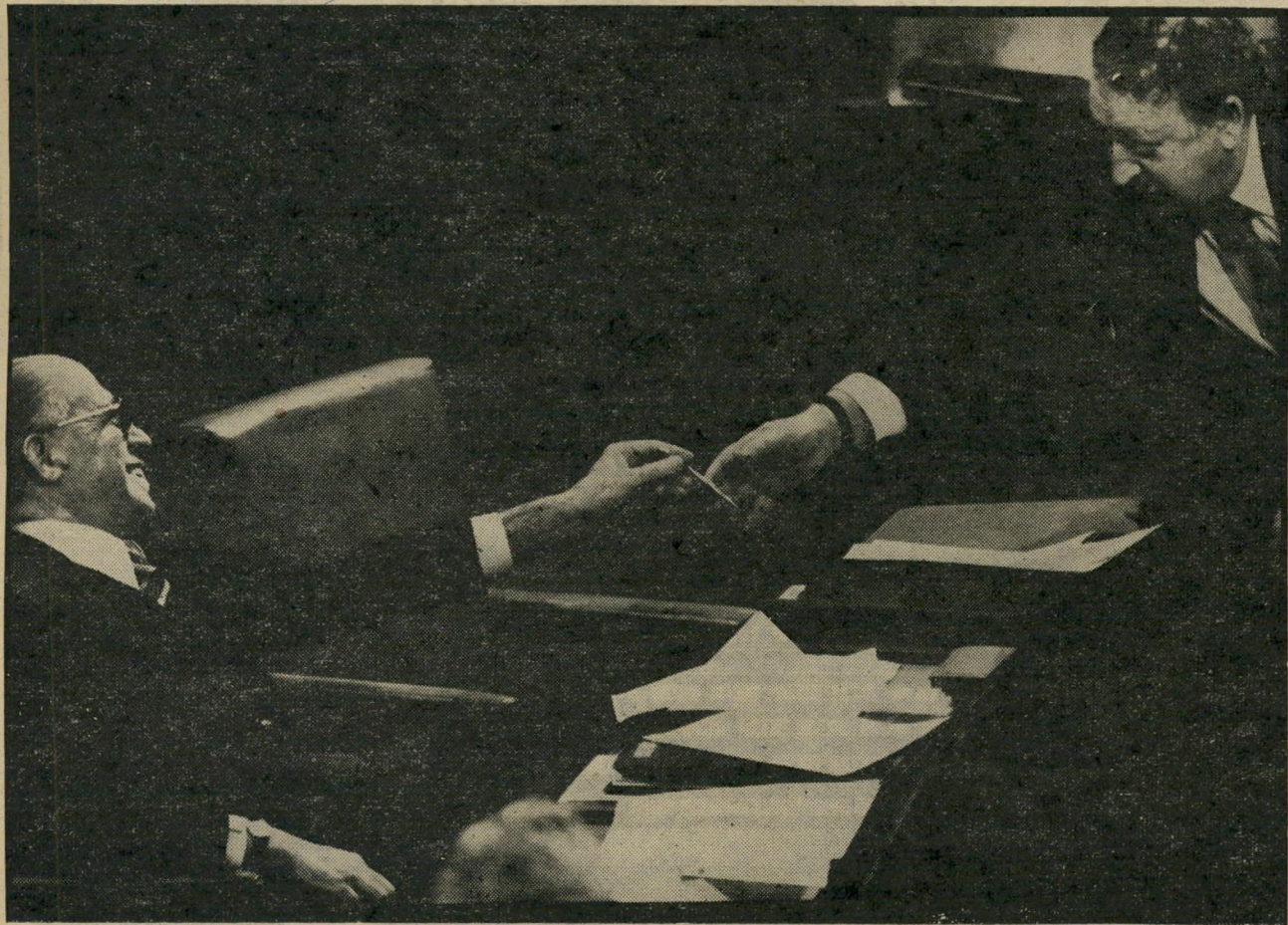
הקדוש ברוך הוא

נוגע ביציר כמיו, האדם, ב-צויר-התיקרה המפורסם של מיכאלאנג'לו משנת 1510, „בריאנו של אדם“, בתנוחה דומה להפליא

תפס צלם את שר-העל לענייני-כלכלה, יעקב מרידור, ואת ראש-הממשלה, מנחם בגין (למטה), ליד שולחן הממשלה בכנסת. בגין ביקש ממרידור להשאיל לו את עטו, והתנועה יצרה את הדימויו לצויר.

בשחרית-שבת בתיאטרון חיפה שאל **ירון לונדון** את **אנט דולציין** אם יש לה ויכוחים פוליטיים עם בעלה, **אריה**, יושב-ראש הסוכנות הישראלית. אנט, שבעבר גילתה בפומבי את דעותיה העצמאיות, שלא התמאו לליכוד, אמרה: „כן, רק שילשום רבתי איתו קשה.“ שאל לונדון: „על בגין?“ כשהודתה בכך המשיך לונדון: „את בטח לצידו!“ כאן התפרצה אנט: „כשמדב-רים איתי עליו, אני שוכחת את העיברית שלי.“

כאשר ביקר שר-החוק הבריטי, **הלורד קרינגטון**, במישכן הנשיא בירושלים, הוא גילה עניין בציונים שעל תיק-רת אולם קבלות-הפנים בלישר כה. זהו ציור-ענק, המחולק לריבועים, לפי מיבנה האולם. **יצחק נבון** סיפר לאורחו שבר משך שנים לא ידע כלל על קיומו של הציור, משום שמר עולם לא הרים את עינו כלפי מעלה. הפעם הראשונה שהבחין בכך היתה כאשר באו מתנדבי מגן דויד אדום לביתו, כדי לקחת ממנו תרומת-דם. הם הניחו אותו על גבי מיטה בר אולם, ואז הוא גילה שהתיקרה מצויירת. „הדרך היחידה לראות את הציורים כאן, היא בר שכיבה“, יעץ לאורחו הבריטי, שהעדיף להרים את ראשו ולבחון את הציורים בעמידה.

הוכחה לכך שהעיר כרמיאל, שהוקמה בלב איזור ערבי בגליל, לא קידמה, ולוא בצעד קטן, את גיבוש הקשרים שבין היהודים והערבים, התי גלתה, במיקרה, בעת ביקורו של הנשיא בעירה. הוא שאל תלמידי כיתה בבית-ספר תיכון במקום מי מהם לומדים ערבית. איש לא הרים את ידו. נבון שאל בשנית ובשלישית, ואז קם מנהל בית-הספר והתנצל שעד הכיתה החמישית לומדים ערבית, ואילו מהכיתה השישית זוהי בחירה חופשית, ומתברר שאין שום מועדים לשיעורי-ערבית. נבון הפליט: „אפפה אתם חושבים שאתם חיים, בניו-יורק?“

כשהדין על חוק הפי-צויים למתנחלי הפיתחה ה-**ארך**, פנה שפירא לח"כ **שול** **בורת אלוני** והציע לה להת-קז, משום שהוא אמור היה לצאת לחו"ל. אלוני, שהעדיפה לנסוע לביתה, הסכימה לקינו, אך מזכירתה, **מיכל רפאל**, דרשה שזה יהיה בכתב. אלוני, שעמדה ליד שפירא בכניסה

עלי-כך שיחתום מעליה, משום שלא יתכן שחתימתו התנוסס אחרי חתימת אשה.

יום לפני-כן, בעת שניסו הח"כים הדתיים ושליחיהם, ל-שכנע את הח"כים האחרים לתמוך בתיקון החוק „מיהו יהודי“, פנה שפירא לח"כים של חדש, **מאיר וילנר**

דומה ל**רב זכין**, ענה לו הח"כ **המפ"מי**: „לפני שתגייר אותי כהלכה, אגייר אותך לצבא.“

בישיבה של סיעת-המערך, שדנה בשאלה כיצד יצביעו הח"כים בעניין „מיהו יהודי“, פרצה סערת-רוחות. כשניסה ח"כ **מושה שחז** להחזיר את הסדר על כנו, הוא

סובלת מאותה צרה. היא מקבלת מיכתבי עובדים, המוחים על מדיניות ההסתדרות.

כאשר ישבו במיוגון הכללי בכנסת נציגי ועד-היישובים-בטיני ועורכי-הדין שלהם, הם דיברו בקול. ניגש אליהם **יוסף בורג** ואמר: „רבותי, כאן זה המיוגון, לא הי מליאה. נא לשמור על השקט!“

מנכ"ל משרד-הפנים, **חיים קוברסקי**, טוען ש-ח"כ אגודת-ישראל, **אברהם**